

29. 4. 2018 - Ohněm k záchraně

1. čtení: Ž 106, 1-10

Píseň: 192 – Dobře staví, kdo zná a ví

Základ kázání: 1Pe 1, 3-9

Kázání: Milé sestry, milí bratři v Kristu,

lidský život je složitý a těžký. Lidské úsilí často nepřináší ovoce, po kterém toužíme. V zaměstnání zápasíme s kolegy, s nadřízenými i podřízenými, s klienty i sami s sebou. Pokud vůbec máme požehnání zapojení do pracovního procesu.

Druzí nám často nerozumí. Nebo, častěji a hůře, nám rozumí mylně. Ale jsou o správnosti svého porozumění přesvědčeni stejně skálopevně jako mylně. Děje se tak s kamarády, mezi rodiči i dětmi na obou stranách, děje se tak s cizinci v církvích. A pak se lidem do života ještě vlamují nejrůznější zkoušky nebo utrpení. Nemoce, úmrtí blízkých, podvody a balamucení, zklamání a selhání bližních i vlastní.

Není nijak výjimečné, že také církev je působitelkou velkých starostí, utrpení i bezpráví. Z historie známe takových případů řadu. Ze současnosti jakbysmet.

A tak teologové shrnují podobu světa jednoduše: Svět je hříšný. A mají pravdu. Pokud tedy dodají, že jde o hříšnost *lidského* světa. Těžko si představit, jak by třeba strom, kámen či lev zhřešili.

Zato lidský svět je vzpíráním se Bohu pokřivený (= „hříšný“) velice. Všechny lidské systémy mají k dokonalosti daleko. O mnoha nelze ani říct, že by fungovaly dobře. A je jedno jestli je tím systémem rodina, zřízení státní či církevní, sociální zákony či standardy nebo záležitosti zcela všedního rázu.

Vzato dohromady a do důsledků, situace lidského světa byla a je bezvýchodná a beznadějná. Ačkoli se tu a tam něco podaří, ačkoli se člověk může z ledasčeho radovat...

Obvykle však jen do doby, než si přizná, čím byl a je vykoupěn již materiální blahobytem západního světa. Před jak velkou částí lidského světa i mých nejbližších raději zavírám oči, abych měl pocit, že všechno je přece fajn a hezké. Rádi lidé nevidí, že většina obyvatel této planety si může být jen o našich českých možnostech a podmínkách nechat zdát. Ačkoli na světě je dost pro všechny. Ačkoli máme dost i pro ty nejnuznější, kteří se i v tento moment rodí do světa a místa, které si nevybrali.

Líbí se takový svět Hospodinu? Líbí se takové uspořádání lidského světa Bohu Stvořiteli, našemu Otci a Vládci?

Tak Hospodin do běhu lidské sféry světa zasáhl. A zdaleka ne jen jednou. Bůh zasáhl do běhu života každého člověka. A zdaleka ne jen jednou.

Hospodin se rozhodl dát lidem naději a šanci. Ve svém zjevení, Písmu, ba dokonce se vtělil do Ježíše z Nazareta, později nazývaného Kristus. Toho navíc později vzkřísil z mrtvých.

Také v Kristu Bůh nabídl všem lidem možnost nepodléhat lidským pohledům, pravidlům a lidské vůli. Nabídl vyměnit je za vůli Boží. Tedy za vůli, která klidně tvoří vesmír, křísí mrtvé a stará se o každé stéblo trávy. Za vůli, která vše ví a všemu rozumí. Avšak přesto Boží vůle a pohled na nejvšednější i nejextrémnější situaci nezajímá mnohdy ani návštěvníky kostelů. Zato ta lidská - od drbů po úsudky a návrhy nevzdělaných „expertů“ - láká a zajímá velice.

I proto Hospodin nabídl každému člověku dědictví nehynoucí, neposkrvněné, nevadnoucí, nezkorumpovatelné a neukradnutelné v podobě vzkříšení Ježíše Krista. Dědictví, které každodenně žijí bezvýjimky všichni ostatní živí tvorové tohoto světa. Jen tomu člověku se nějak nechce. Jen ten člověk má dojem, že to zvládne líp než všichni ostatní. Že je lepší než ostatní. Zvláštní... Protože stromy i stébla trávy jsou požehnanější a božstější než většina lidí.

Tak Bůh pro tupost lidského srdce a tvrdost lidské šíje ještě přidal: Střeží svou mocí každého, kdo si vybral toto dědictví, kdo se k němu hlásí. Každého, kdo bojuje za spravedlnost a právo

utiskovaných a nejmenších. A že to je nějaká moc, když dokáže zachránit i člověka z jeho vlastní hlouposti, zaslepenosti, chudáčkovství nebo pýchy.

A člověk touží být spasen. Člověk touží být zachráněn. Existenciálně i všedně, materiálně i ve spravedlnosti, biologicky i duševně, duchovně i vztahově. Jen se většina lidí snaží zachránit svou vlastní vůlí. Svou vlastní mocí. Svými schopnostmi a moudrostí. Protože je snadnější ji vidět. Protože jsou mi po chuti. Ačkoli znovu a znovu selhávají a vedou jen k dalšímu pokřivení.

Spása, tedy záchrana dle Božích pravidel a k Božím pravidlům, jak píše i apoštol Petr, je cílem lidské víry. Je cílem lidské důvěry Stvořiteli světa. Proto přicházíme na bohoslužby, generační setkání, studujeme Bibli a proto vedeme k víře děti své a možná i cizí – abychom my i druzí došli záchrany. A hle, jak často jsme zachraňováni tam, kde jsme do té doby ani netušili, že zachránit potřebujeme. Nebo že je záchrana vůbec možná.

Tak poslušnost Boží vůli přivádí do bezpečí a pokoje. Nejen pocitového, ale zejména objektivního bezpečí a pokoje. „Bezpečí“ pak je dalším z významů toho řeckého σωτηρια (sótéria) - spasení.

Proto jsou lidé pro tuto širokou „spásu“ ochotni překračovat své vlastní stíny. Pomáhat cizím a utiskovaným ve svém okolí i na druhém konci světa. Protože poslouchají Boha, který uvádí do bezpečí. Protože vede bezpečím, vede bezpečně. Ačkoli tato cesta klidně může vést bičováním, odmítnutím, nenávistí, nepochopením a smrtí na kříži. Jako tomu bylo i v životě apoštola Petra. I jeho mistra - Krista.

Ale Bůh za to žádá něco od člověka. Pokud má jeho milostivá ruka zůstat nablízku. Žádá ochranu utiskovaných, přijetí a pomoc těm, které společnost lokální nebo vzdálená geograficky i v čase vytlačila na svůj okraj nebo rovnou za něj. Ať už pro odlišnou barvu kůže, kulturu, náboženské způsoby nebo jen chudobu.

Hospodin žádá spravedlnost a absolutní, nezkorumpovanou (= nepokřivenou) rovnost všech bez výjimky. Jinak Bůh svou milosrdnou ruku stahuje zpět. Ale to poznal každý člověk mnohokrát, stejně jako každé společenství i společnost.

Hospodin tedy nežádá nic pro sebe. Co žádá je opět jen pro dobro lidí.

Člověk prochází mnohým zármutkem, mnohými zkouškami a mnohými selháními vlastními i bližních. I to Petr připomněl, neboť věděl stejně dobře jako my, že nežijeme ve světě plném lidí věrných Bohu. A připomněl: Z toho se radujte. Radujte se, že víte o možnosti dokonalého života, ačkoli si po ní lidé sami často a rádi šlapou. Ačkoli po ní lidé často a rádi šlapou jiným.

Petr to navíc připomínal v době krutého pronásledování křesťanů. V době kdy jen za rybičku na dveřích, základní symbol křesťanství, byli křesťané popravováni. Předhozením lvům v cirku.

Tak následujme první křesťany, v našich nepředstavitelně snazších situacích: Radujme se, že víme o možnosti dokonalého života i prostředcích k němu. Radujme se, že jsou dosažitelné každému a jsou nabídnuty každému bez výjimky. Radujme se, že žádný člověk je nemůže pokřivit ani pošpinit. Radujme se a jásejme, že nemusíme skrývat svá provinění a své hříchy ani sami před sebou. Protože z nich vždy existuje také dobrá a životodárná cesta ven.

Radujme se, že Hospodin žádá za své dary něco nazpátek. Aby neměl důvod stahovat svou ruku zpět. Vždyť i Boží požadavky a nároky jsou pro lidské dobro.

Radujme se a jásejme, i když Bůh vzdaluje svou milostivou ruku. I když přicházejí situace a doby obtížné. Někdy i zkoušky. Protože právě skrze ně člověk překračuje sám sebe. Skrze zkoušky, obtížné časy člověk překračuje své obrazy o Bohu. Svě obrazy o světě. A zejména své obrazy o sobě.

Amen.

Píseň: 523 – Ježíš živ je i já s ním